

vykdant ji galėtų pasinaudoti teise gauti kompensaciją iš kaltinamojo, todėl negalima netgi užtikrinti jos teisės į kompensaciją už kaltinamojo padarytą žalą turtui ir turтинėms teisėms, kaip numatyta Baudžiamojo proceso kodekso 50 straipsnyje, todėl ta teisė *de facto* tampa neįgyvendinama?

3. Ar 1998 m. gegužės 7 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 994/98 ⁽⁵⁾ 2 straipsnyje, siejamame su 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 69/2001 ⁽⁶⁾ 2 straipsnio 2 dalimi, vartojama sąvoka „ta pati įmonė“ turi būti aiškinama tikrai formaliai, t. y. taip, kad yra būtina ir pakankama nustatyti, ar atitinkamos bendrovės pagal nacionalinę teisę turi savarankišką teisinį subjektiškumą, todėl kiekvienai iš tų bendrovių būtų galima suteikti iki 100 000 EUR dydžio valstybės pagalbos sumą, ar lemiamas kriterijus yra tiems patiems asmenims priklausančių ir per juos susijusių bendrovių veiklos vykdymo ir valdymo faktinės sąlygos, tarsi tai būtų vienos patronuojančiosios įmonės valdomų patronuojamųjų įmonių sistema, net jeigu pagal nacionalinę teisę visos jos turėtų savo teisinį subjektiškumą, todėl jos turėtų būti laikomos „ta pačia įmone“ ir, kaip grupė, galėtų tikrai vieną kartą gauti ne didesnę kaip 100 000 EUR valstybės pagalbą?
4. Ar pagal 1995 m. liepos 26 d. Europos Bendrijų finansinių interesų apsaugos konvenciją ⁽⁷⁾ terminas [atlygintina] „žala“ reiškia tik tą nepagrįstai gautą lėšų dalį, kuri tiesiogiai susijusi su sukčiavimu, ar taip pat reiškia faktiškai patirtas ir tiksliai dokumentuose nurodytas išlaidas bei panaudotą įnašą, jeigu iš įrodymų matyti, kad jų išlaidos buvo būtinos siekiant nuslėpti sukčiavimą, paveltinti sukčiavimo nustatymą ir gauti visą suteiktos valstybės pagalbos sumą?

⁽¹⁾ 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2012/29/ES, kuria nustatomi būtiniausi nusikaltimų aukų teisių, paramos joms ir jų apsaugos standartai ir kuria pakeičiamas Tarybos pamatinis sprendimas 2001/220/TVR (OL L 315, 2012, p. 57).

⁽²⁾ 1999 m. birželio 21 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1260/1999, nustatantis bendrąsias nuostatas dėl struktūrinių fondų (OL L 161, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 14 sk., 1 t., p. 31).

⁽³⁾ 1994 m. liepos 11 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1681/94 dėl pažeidimų ir su struktūrinės politikos finansavimu ir šios srities informacinės sistemos organizavimu susijusių neteisėgai sumokėtų sumų susigrąžinimo (OL L 178, 1994, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 14 sk., 1 t., p. 23).

⁽⁴⁾ 2017 m. lapkričio 29 d. *Najvyšší súd Slovenskej republiky* (Slovakijos Respublikos Aukščiausiasis Teismas) baudžiamųjų bylų skyriaus nuomonė.

⁽⁵⁾ 1998 m. gegužės 7 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 994/98 dėl Europos bendrijos steigimo sutarties 92 ir 93 straipsnių taikymo kai kurioms horizontalios valstybės pagalbos rūšims (OL L 142, 1998, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 312).

⁽⁶⁾ 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 69/2001 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai (OL L 10, 2001, p. 30; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 138).

⁽⁷⁾ Pagal Europos Sąjungos sutarties K.3 straipsnį parengta Europos Bendrijų finansinių interesų apsaugos konvencija (OL C 316, 1995, p. 49).

2019 m. rugpjūčio 13 d. Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Prancūzija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje BNP Paribas Personal Finance SA/VE

(Byla C-609/19)

(2019/C 348/13)

Proceso kalba: prancūzų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: BNP Paribas Personal Finance SA

Atsakovas: VE

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Direktyvos 93/13 ⁽¹⁾ 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad sąlygos, kuriose nustatyta, jog paskola grąžinama mokant nustatyto dydžio įmokas ir šiomis įmokomis pirmiausia dengiamos palūkanos, taip pat numatyta prailginti sutarties terminą ir padidinti įmokas, kad būtų apmokėtas sąskaitos likutis, kuris [gali] gerokai padidėti dėl valiutų pariteto pokyčių, yra pagrindinis paskolos užsienio valiuta, kuri grąžinama nacionaline valiuta, sutarties dalykas ir jį negalima vertinti atskirai?

2. Ar Direktyvos 93/13 3 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad dėl sąlygų, kuriose nustatyta, jog paskola grąžinama mokant nustatyto dydžio įmokas ir šiomis įmokomis pirmiausia dengiamos palūkanos, taip pat numatyta prailginti [sutarties] terminą ir padidinti įmokas, kad būtų apmokėtas sąskaitos likutis, kuris [gali] gerokai padidėti dėl valiutų pariteto pokyčių, atsiranda didelis sutarties šalių teisių ir pareigų neatitikimas, pirmiausia dėl to, kad dėl šių sąlygų vartotojui kyla neproporcinga valiutos kurso rizika?
3. Ar Direktyvos 93/13 4 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį paskolos, išreikštos užsienio valiuta ir grąžinamos nacionaline valiuta, sutarties sąlygų aiškumas ir suprantamumas sudarant sutartį turi būti vertinami remiantis numatomomis ekonominėmis aplinkybėmis – šiuo atveju 2007–2009 m. ekonominių sunkumų poveikiu valiutos kurso svyravimui, atsižvelgiant į profesionalaus kreditoriaus kompetenciją ir žinias bei sąžiningumą?
4. Ar Direktyvos 93/13 4 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį paskolos, išreikštos užsienio valiuta ir grąžinamos nacionaline valiuta, sutarties sąlygų aiškumas ir suprantamumas turi būti vertinami patikrinus, kad profesionalus kompetencijos ir žinių turintis kreditorius pateikė vartotojui tik objektyvią ir abstrakčią, pirmiausia išreikštą skaičiais, informaciją, kurioje neatšizvelgiama į ekonomines aplinkybes, galinčias turėti poveikį valiutos kurso svyravimui?

(¹) 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos Direktyva 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais (OL L 95, 1993, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 288).

**2019 m. rugpjūčio 21 d. Alfamicro – Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, L.da.
pateiktas apeliacinis skundas dėl 2019 m. birželio 28 d. Bendrojo Teismo (antroji kolegija) priimto sprendimo
byloje T-64/18 Alfamicro/Komisija**

(Byla C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Proceso kalba: portugalių

Šalys

Apeliantė: Alfamicro – Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, L.^{da}., atstovaujama advokatų G. Gentil Anastácio ir D. Pirra Xarepe bei advokatės stažuotojos M. Stock da Cunha

Kita proceso šalis: Europos Komisija

Apeliantės reikalavimai

- Panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą byloje T-64/18 (¹).
- Panaikinti 2017 m. gruodžio 13 d. Komisijos sprendimą C(2017) 8339 *final*.
- Priteisti iš Europos Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Ieškovė teigia, kad sutartinis reikalavimas atsirado dėl pačios sutarties. Vadina, jei Komisija turėjo galimybę pareikšti pretenzijas per patvirtinamąjį procesą, bet nieko nedarė, ji negali priėmus sprendimą išleisti vykdomųjų dokumentų dėl pereikvotų sumų.

Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais.

Savo sprendime (byla T-831/14 (²)) Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisijos reikalavimas atsirado dėl subsidijos sutarties, o ne dėl, kaip dabar neteisingai teigia Bendrasis Teismas, išlaidų, netinkamų finansuoti ir patirtų per audito laikotarpį.